

Adaptare după:

Frații Grimm

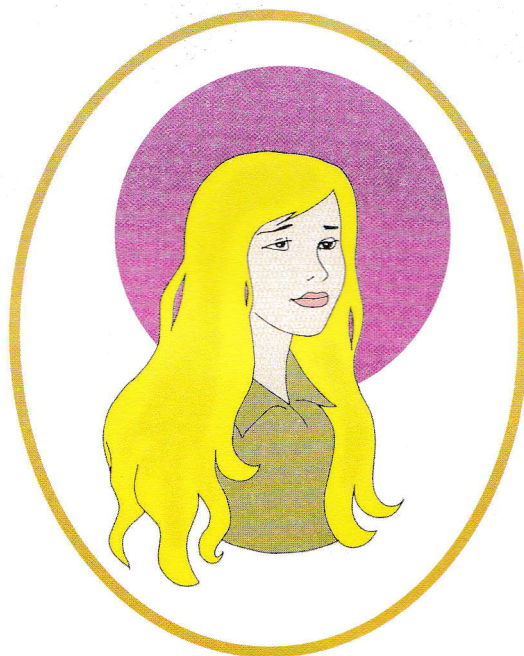
CENUȘĂREASA

Adaptare text: **Elena Ionescu și Ana-Maria Cozma**

Corectură: **Laura Ivona Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS

A fost odată un om putred de bogat, și omului ăstuia i s-a întâmplat ca, într-o iarnă, să-i cadă nevasta greu bolnavă. Și când a simțit că i se apropie sfârșitul, femeia a cerut să-i fie adusă copila și i-a spus:

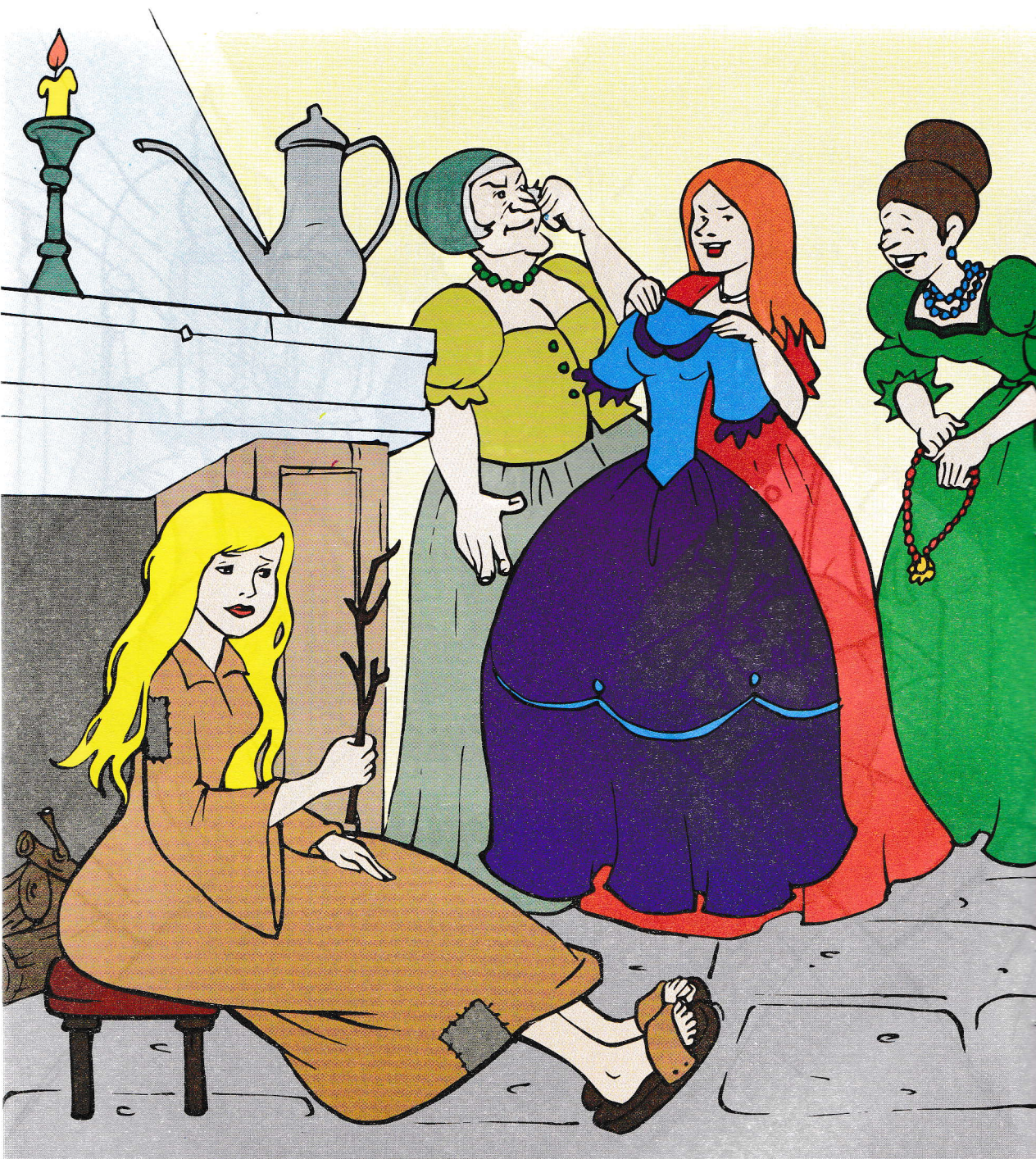
– Draga mamei, eu nu voi mai fi lângă tine, dar te sfătuiesc să fii cuminte și totdeauna bună și cu sufletul curat, oricât de greu ți-o fi, căci de acum înainte numai Dumnezeu te va ocroti.

După ce-i vorbi astfel, femeia închise ochii pentru totdeauna. Fata se ducea în fiecare zi la mormântul mamei-sii și plângea în hohote.

Când veni primăvara, omul își luă altă nevastă, care avea și ea două fete.

Fetele erau frumoase, nu-i vorbă, dar aveau sufletul plin de răutate. Pentru micuța orfană începură a curge zile pline de chin. O îmbrăcară într-o vechitură de rochie cenușie, iar în picioare îi puseră papuci de lemn și o duseră la bucătărie. Acolo, fata robotea de dimineață și până-n noapte, când cădea frântă de oboseală, și se cuibărea în cenușă, lângă vatră, căci nici pat nu-i puseseră acolo. Și, ca s-o umilească și mai mult, i-au pus numele **Cenușăreasa**.

Într-una din zile, tatăl lor se pregătea să plece la târg și le întrebă mai întâi pe fetele vitrege ce daruri voiau să le aducă de acolo. Fata cea mare răspunse prima:

- Eu vreau să-mi aduci rochii frumoase!
- Ba eu aș vrea mărgăritare și nestemate! răspunse cea de-a doua.
- Dar tu, Cenușăreaso, ce-ai dori să primești?
- Cea dintâi rămurică ce s-o agăța de pălăria dumitale, la întoarcere spre casă, pe aia să o rupi, dragă tată, și să mi-o aduci.